

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 39

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 297)

Δύναμις μυστηριώδης καὶ ἀκαταγώνιστος μετ' ὧσεν εἰς τὸ νὰ παρέμβω, νὰ διαλατρυθῶ καὶ πάλιν. . . Νέον ἐπιχείρημα παρουσιάσθη εἰς τὸ πνεῦμά μου—ἐπιχείρημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡδυνάμην νὰ βασισθῶ. Ἐλαβα λοιπὸν τὸν λόγον, μετ' ἡν ἀπόφασιν νὰ το ὑποστηρίξω ἐνώπιον καὶ ἐναντίον πάντων, καὶ εἶπα περίπου τὰ ἑξῆς :

«Ὁχι ! Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν κάθε ἐλπίδα ! Ἡ γῆ δὲν θ' ἀπέχη ἀκόμη πολὺ. Δὲν ἔχομεν ἐνώπιόν μας παγόφραγμα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἐν μέσῳ πελάγει ἐκ τῆς συσσωρεύσεως τῶν πάγων. Πρόκειται, καθὼς βλέπετε, περὶ πλωτῶν ὀγκοπάγων, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ πεσπιάσθωσαν ἀναγκαιῶς ἀπὸ βάσιν στερεάν, ἀπὸ καμμίαν νῆσον ἢ ἀπὸ ἡπειρον. Καὶ ἐπειδὴ τώρα εἶνε ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν συντρίβονται οἱ πάγοι καὶ πίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αὐτοί, τοὺς ὁποίους βλέπομεν, δὲν ἤρχισαν νὰ πλέουν πρὸ πολλοῦ χρόνου. Ἐπομένως ὀπισθεν τῶν θά συναντήσωμεν τὴν ἀκτὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθωσαν. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν ἀκόμη τὸν δρόμον μας, καὶ ἂν μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ἢ τὸ πολὺ μετὰ σαρανταοκτὼ ὥρας δὲν φανῇ γῆ, τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἄς στρέψῃ πρὸς βορρᾶν !»

Πρῶτος ἤλθε πρὸς βοήθειάν μου ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς :

— Πολὺ σωστὴ σκέψις !

εἶπεν· ἐγὼ τοῦλάχιστον εἶμαι μετ' ἡν γνώμην τοῦ κυρίου Ζώρλιγκ. Χωρὶς ἄλλο ἢ γῆ θὰ εἶνε ἐδῶ πλησίον· καὶ θὰ τὴν ἀνακαλύψωμεν ὀπίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ παγοβούνια, χωρὶς κόπους καὶ χωρὶς μεγάλους κινδύνους. Ἐπειτα, τί εἶνε μία μῦτρα παραπάνω. ἂφ' οὗ πρόκειται νὰ ἔμβουν εἰς τὴν τσέπην μας κάμποσα ἀκόμη δολλάρια ;

— Ἀκούς ἐκεῖ ! ἀνέκραξε τότε ὁ μάγειρος Ἐνδικόττος, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τοῦ φίλου του ναυκλήρου. Ἀσχημα εἶνε τὰ δολλάρια ; . .

Ἐἶχεν ἄρα γε πεισθῇ ἐκ τῶν λόγων τούτων τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀλβέρτου, ἢ μήπως θὰ ἐπεχειρεῖ ἀντίστασιν, ἂν ἐδίδετο διαταγὴ νὰ πλεύσωμεν πρὸς τοὺς ὀγκοπάγους ;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔλαβε τὰς διόπτρας του, τὰς διεύθυνε πρὸς τοὺς κινουμένους ἐκείνους ὀγκους, τοὺς παρέτήρησε μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καὶ εἶτα διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς :

— Στρέψατε νοτιοανατολικῶς ! ἀνέκραξεν.

Ὁ Τζέμ. Βέστ διέταξε νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ ἀπαιτούμενος χειρισμός.

Οἱ ναῦται πρὸς στιγμὴν ἐδίστασαν. Ἀλλὰ κατόπιν, ὑπακούοντες εἰς τὴν διαταγὴν,—μὴ λησμονῆτε ἄλλως τε, ὅτι ὁ Χῆρνε δὲν ἦτο παρών,—ἤρχισαν νὰ μετακινῶσι ἐλαφρῶς τὰς κεραίαις καὶ νὰ συστέλλουν τοὺς πίδαας.

Ὅταν ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν, ἐπλησίασα τὸν Οὐρλιγκερλῆν, τὸν ἐπῆρα κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπα :

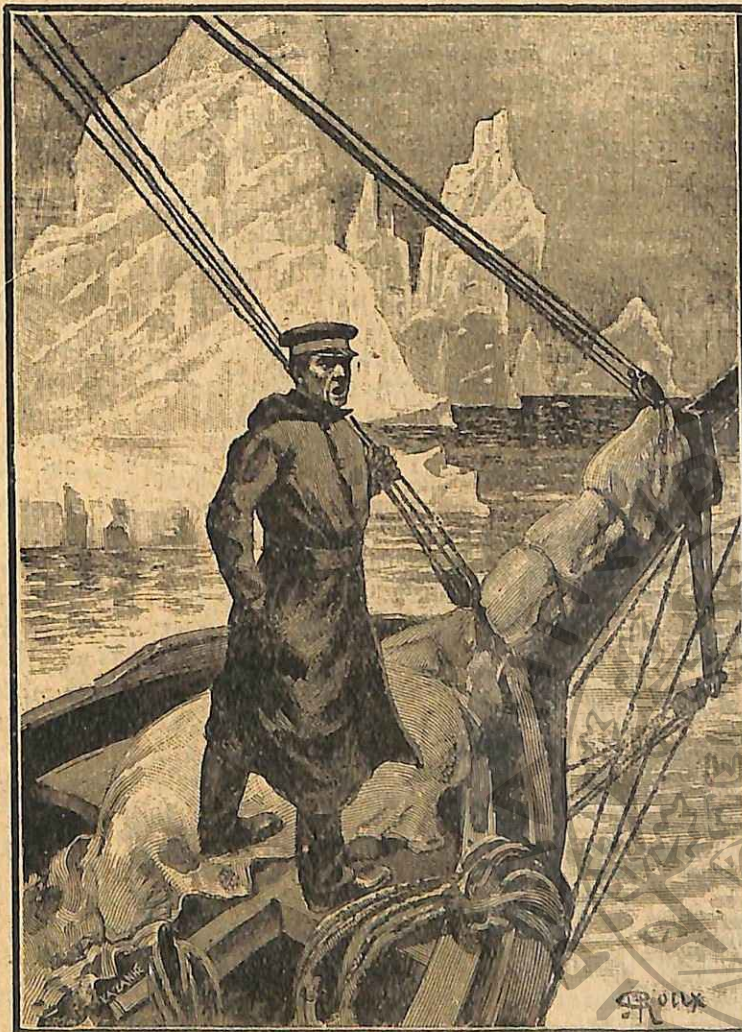
— Εὐχαριστῶ, ναύκληρε !

— Ἐ, καλὰ τὰ καταφέραμε καὶ αὐτὴ τῇ φορᾷ, κύριε Ζώρλιγκ ! ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ γιὰ ἄλλη ... ἦ, δὲν ἀνακατεύομαι !

— Ἐλπίζω νὰ μὴ χρειασθῇ, ναύκληρε. Ὅ,τι εἶπα, τὸ εἶπα ἐν πεποιθήσει.

— Ἀμποτε, κύριε Ζώρλιγκ, ἄμποτε ! Γιατί ἂν δὲν φανῇ σὲ δύο ἡμέρες στερεά, ἐτελείωσε ! Θὰ γυρίσουμε πίσω θέλωντας καὶ μὴ !

Κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὁ Ἀλβέρτος ἐπλεύσε νοτιοανατολικῶς. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν πάγων, ἠναγκάσθη πολλάκις νὰ μεταβάλῃ διεύθυνσιν καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του· ὁ δὲ πλοῦς ἀπέβη δυσχερέστατος, ἅμα ἡ γολέττα εἰσεχώρησεν εἰς τὴν γραμμὴν

«Καὶ εἰς τοῦτο συνεκεντρωτὸς ἦδη ὅλη ἡ προσοχὴ καὶ ὅλη ἡ δραστηριότης τοῦ Τζέμ. Βέστ.» (Σελ. 306, στήλ. α'.)

των ογκοπαγών, την οποίαν ὤφειλε νὰ διασχίσῃ λοξοειδῶς. Ἦτο ἀνάγκη μεγίστης προφυλάξεως πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συγκρούσεων καὶ εἰς τοῦτο συνεκεντρώτο ἦδη ὅλη ἡ προσοχὴ καὶ ὅλη ἡ δραστηριότης τοῦ Τζέμ Βέστ.

Ἐν τούτοις οὔτε ἕκνος γῆς δὲν ἐφαίνετο ἐμπροσθεν διὰ τῶν κενῶν, τὰ ὁποῖα ἀφίαναν μεταξὺ τῶν οἱ ογκοπαγῶν. Αἱ ὠραι παρήρχοντο καὶ ἡ δυσθυμία ἤρχισε νὰ μας καταλαμβάνῃ. Ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ ἡ προθεσμία, τὴν οποίαν εἶχα ἐπιτύχῃ, καὶ ἂν μετὰ μίαν ἡμέραν ἀκόμη ἡ γῆ δὲν ἐφαίνετο, οὐδὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ συγκρατήσῃ τὸ πληρωμα, ὃ δὲ Ἄλβρανος θὰ ἐστρέφετο ὀριστικῶς πρὸς βορρᾶν.

Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ Τζέμ Βέστ, πολλάκις οἱ ογκοπαγοὶ προσετρίβοντο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ἐπικινδύνως. Καὶ ἦσαν τόσο ἀτόμα, τόσο ἀκαθάρτα εἰς τὰς βάσεις τῶν τὰ πλωτὰ ταῦτα ἐκ πάγου βουνά, ὥστε ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπιβίβασις, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, θὰ ἦτο ἀδύνατον. Διὰ τοῦτο δὲν ἐβλέπαμεν ἐπ' αὐτῶν οὔτε φώκας, — ἀφρόνους συνήθως εἰς τὰ πελάγη, ὅπου πλέουν οἱ ογκοπαγοί, — οὔτε λιπαρόχηνες, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἄλλοτε ὁ Ἄλβρανος συνήντα κατὰ μυριάδας. Καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ ἐφαίνοντο τώρα πλέον σπάνια καὶ πλέον βιαστικά.

Καὶ ἐκ τῶν ἐρήμων καὶ ἀπωτάτων τούτων θαλασσῶν ἐγεννᾶτο μία ἐντύπωσις φοβερά, ἐν αἰσθημα τρόμου καὶ φρίκης, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ποδιώξῃ. Καὶ πῶς νὰ διατηρήσῃ τις ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, ὅτι οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας, ἂν παρεσθέρθησαν εἰς τὰς φρικώδεις ταύτας ἐρημίας, κατάρθωσαν νὰ εὐρουν καταφύγιον καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ζωὴν τῶν ;. Καὶ ἂν ὁ Ἄλβρανος ἐναυάγῃ καὶ αὐτός, θὰ εὐρίσκειτο τοῦλάχιστον εἰς μάρτυς τοῦ ναυαγίου του ;.

Ἀπὸ τῆς προτεραιίας, ἂν ἦς στιγμῆς δηλαδὴ ἀφήσαμεν τὴν πρὸς νότον διεύθυνσιν, διὰ νὰ διασχίσωμεν τὴν γραμμὴν τῶν ογκοπαγῶν, παρετηρήθη μεγάλη μεταβολὴ εἰς τοὺς τρόπους τοῦ μιγάδος. Καθήμενος παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ πρωτοῦ ἱστοῦ, χωρὶς νὰ βλέπῃ, διόλου πρὸς τὴν θάλασσαν, μόλις ἐσηκόνετο ἀπ' ἐκεῖ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βοηθήσῃ εἰς κανένα χειρισμὸν, — ἀλλὰ χωρὶς ζήτηλον, χωρὶς ὀρεξίν πλέον. Προφανῶς ἦτο ἀπηλπικισμένος, ἀπογοητευμένος. "Οχι βέβαια διότι ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ ἀγαπητός του σύντροφος ὑπῆρχεν ἀκόμη μεταξὺ τῶν ζώων, ἀλλὰ διότι ἡσθάνετο ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ὅτι ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην, δὲν εὐρίσκειτο πλέον ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δυστυχῆς Πύμ.

— Κύριε... θὰ μου ἔλεγεν ἐὰν ὦ-

μίλει· θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ... δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ... ὅχι, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ !.

Καὶ τί θὰ εἶχα νὰ τῷ ἀποκριθῶ ; Ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ἐσπερινῆς ὥρας ἡ γῆ ἔρχετο ἀρκυλὰ ἀρκυλὰ πικρὴ, ὁποία θὰ καθίστα πλέον δυσχερὴ καὶ κινδυνώδη τὸν περαιτέρω πλοῦν τῆς γολέττας. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἡ πλήρης συγκινήσεων καὶ συναισθημάτων ἀντιθέτων, με εἶχε καταπονήσῃ. Διὰ τοῦτο ἀπεσύρθη ἐνωρίς εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, καὶ καθὼς ἤμην ἐνδεδυσμένος, ἐξηπλώθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἄλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο μετὰ τὴν πρώτην εὐκολίαν... Ἡ φαντασία μου, ἡ ἄλλοτε τόσο γαλήνιος, τώρα ἦτο καθ' ὑπερβολὴν ἐξημμένη. Ἰσως συνέτεινεν εἰς τοῦτο ἡ διαρκὴς ἀνάγκη τῶν ἔργων τοῦ Ἐδγάρ Πόε, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὰς τὰς μυστηριώδεις χώρας, ὅπου εἶχον δράσῃ οἱ ἥρωές του.

Ἀῦριον, ἡ προθεσμία, τὴν οποίαν ὡς τελευταίαν ἐλεημοσύνην μοῦ εἶχε δώσῃ τὸ πληρωμα, θὰ ἔληγε. — Δὲν πιστεύω νὰ εἴσθε πολὺ εὐχαριστήμενος ! μοῖ εἶχεν εἴπη ὁ ναύκληρος, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσηρχόμενος εἰς τὸ ὑπόστεγον.

"Οχι βέβαια, ἂν οὐ ἡ γῆ δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη ὅπισθεν τῶν πλωτῶν ογκοπαγῶν... Ὡ, ἂν ἦμην ἐγὼ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς γολέττας... ἂν ἡμποροῦσα νὰ τὴν ἀγοράσω, ἔστω καὶ ἀντὶ ὅλης μου τῆς περιουσίας... ἂν οἱ ναῦτοι ἐκεῖ οἱ ἦσαν σκλάβοι μου, ὥστε νὰ εἴμπορῶ νὰ τοὺς διευθύνω διὰ τῆς μάστιγος, — ποτέ, ὦ ποτέ δὲν θὰ διέτασσα τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἄλβρανος ! Ὡ, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκχωροῦσα, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ φθάσω μέχρι τοῦ ἀνταρκτικοῦ ἐκείνου σημείου, διὰ τοῦ ὁποῖου διέρχεται ὁ ἄξων τῆς γῆς, καὶ ἂν ὠθεν αὐτοῦ λάμπει ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Νοτίου Σταυροῦ !

Μυρίαί σκέψεις, μυρίαί πόθοι, μυρίαί ὄνειρα μ' ἐπολιόρουν... Ἦθελα νὰ σηκωθῶ, ἀλλ' ὡς μία χεὶρ μ' ἐκράτει καρφωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης μου... Μοῦ ἤρχετο νὰ ἐξορμήσω ἐκ τοῦ θαλαμίσκου ἐκείνου, ὅπου, μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγέρσεως, ἐπάλαιον κατά τοῦ ἐφιάλτου... νὰ ρίψω εἰς τὴν θάλασσαν μίαν λέμβον τοῦ Ἄλβρανος... νὰ ἐριφθῇ ἐν τὸς αὐτῆς μετὰ τοῦ Διρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐδίσταζε βέβαια νὰ με ἀκολουθήσῃ... καὶ νὰ φεθῶμεν οἱ δύο εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο πρὸς νότον.

Καὶ τὸ ἔκαμνα ἤδη... ναί, τὸ ἔκαμνα ἐν ὄνειρῳ... Μοῖ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἡ ἐπαύριον... Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὸ διατάσσει τὴν ἐπιστροφήν... Μία λέμβος εἶνε καταβιβασμένη... Εἶδοποιῶ τὸν μιγάδα καὶ εἰσερχόμεθα χωρὶς νὰ μας ἰδῇ κανεὶς... Ἀποσπᾷται τὰ σχοινία... [Ἐπεται συνέχεια]

Καὶ ἐνθ' ἡ γολέττα φεύγει, ἡμεῖς μένομεν ὀπίσω, καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς παρασύρει.

Πλέομεν οὕτως ἐπὶ θαλάσσης ἐλευθερίας ἀπὸ πάγους... Ἡ λέμβος ἐπὶ τέλους σταματᾷ... Ἰδοὺ ἡ γῆ !. Διακρίνω κάτι, μίαν μορφὴν ὡς Σφιγγὸς... τῆς Σφιγγὸς τῶν Πάγων... Τὴν πλησιάζω καὶ τὴν ἐρωτῶ... Μοῖ ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τῶν χωρῶν ἐκείνων... Καὶ τότε περίε τοῦ μυθολογικοῦ τέρατος, παρουσιάζονται τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα περιγράφει ὁ Ἀρθούρος Πύμ... Ὁ ἀτμώδης πέπλος μετὰ τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας διασχίζεται... καὶ ὅπισθεν βλέπω ἐκπληκτικὸς... βλέπω τὸν Ἀρθούρον Πύμ, ἄγριον καὶ ἀπρόσιτον φύλακα τοῦ Νοτίου Πόλου, ἀνυψοῦντα ἐν θριάμβῳ τὴν κατὰ στερνόν σημαίαν τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν !.

Τὸ ὄνειρον τοῦτο διεκόπη ἀποτόμως ἢ ἀπλῶς μετεβλήθη εἰς ἄλλο ; Δὲν γνωρίζω· ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη ὡς νάφυπνίσθη ἐξαίφνης... Ἡ γολέττα, κλίνουσα ἐλαφρῶς πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ἐνόμιζα ὅτι ἐξηκολοῦθε νὰ πλέῃ ἡρέμα ἐπὶ τῆς ἀκυμάντου ἐκείνης θαλάσσης... Οὐδεὶς σάλος, οὐδεὶς συγκλονισμὸς... Ἄλλὰ τῶρ μοῦ φαίνεται ὅτι ὑψοῦμαι... ὑψοῦμαι... ὡς ἂν ἡ κλίνη μου μετεβλήθη ἐξαίφνης εἰς σκαφίδιον ἀεροστάτου... ὡς ἂν ἔπαυσε πλέων νὰ ἐπενεργῇ ἐπ' ἐμοῦ ἡ ἔλξις τῆς γῆς... Ἄλλὰ δὲν ἡπατώμην... ἀπὸ τὸ ὄνειρον μετέπεσα εἰς τὴν πραγματικότητα.

Κρότοι, τῶν ὁποίων δὲν ἐνδυνάμην ἀκόμη τὴν αἰτίαν, ἀντήχησαν ἄνωθεν μου. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θαλαμίσκου μου, οἱ ἐξυλτοίχοι δὲν ἦσαν πλέον κάθετοι, οὐτως ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ Ἄλβρανος ἀνέτρεπετο... Σχεδὸν ἀμέσως ἐτινάχθη ἐξω τῆς κλίνης μου ἡ γωνία τοῦ τραπέζιου ὀλίγον ἐλείψε νὰ μου σχίσῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἐπιτέλους ἡγέρθη, κατάρθωσα νὰ πασθῶ ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς θυρίδος καὶ νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλαμίσκου μου, ἡ ὁποία ὑπεχώρησεν ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν νέοι κρότοι, ὡς νὰ συνετρίβετο, νὰ ἐξεσχίζετο τὸ δεξιὸν πλευρὸν τοῦ πλοίου.

Τί συνέβη ; Μήπως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης, ὁ Τζέμ Βέστ δὲν κατάρθωσε νὰ ποφύγῃ τὴν σύγκρουσιν τῆς γολέττας, μετὰ τινος τῶν πλωτῶν ἐκείνων κολοσῶν ;

Ἦκουσα τότε ἄνωθεν τοῦ ὑποστέγου, εἰς τὴν πρύμνην, φωνὰς ζωηράς, βλασημίας, κραυγὰς τρόμου, ἀπαίσιον ἀλαλαγμῶν...

Μία πρόσκυρος ἀκόμη μᾶς συνεχλόγισε — καὶ ὁ Ἄλβρανος ἐμεινεν ἀκίνητος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤΑ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἀνοίγματος τῶν Σχολείων καὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν μαθημάτων, ἐνθ' βλέπω πάλιν μικρὰ παιδία, μόνον ἢ μετὰ ὑπέρπετον, σπεύδοντα ἢ ἀργοποροῦντα πρὸς τὸν διδάσκαλον,

καὶ ἐνθ' διερχόμενος ἐξωθεν Σχολείου, ἀκούω πάλιν ζωερὸν τὸν βόμβον καὶ τὸν ἀλαλητὸν τῆς αἰθούσης ἢ τῆς αὐλῆς, — θεάματα καὶ οὐκ οὐκ, τὰ ὁποῖα κάμνουν κάποια ἐντύπωσις ἰδιαιτέραν τὰς πρώτας ἡμέρας, μετὰ τὸ μακρὸν διάλειμμα τοῦ θέρους, — ἐπιφοιτᾷ εἰς τὸν νοῦν μου μία παλαιὰ, πολὺ παλαιὰ παιδικὴ ἀνάμνησις, μετὰ ὅλην ἐκείνην τὴν ζωηρότητα, μεθ' ἧς ἀποτυπώνεται καὶ ἐπανέρχονται αἱ παιδικαὶ ἀναμνήσεις.

Νομίζω ὅτι ἦτο χθὲς ἀκόμη... Αἱ διακοπαὶ εἶχον λήξῃ, καὶ ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγω πάλιν εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἦτο τὸ δεύτερον ἔτος ποῦ θὰ ἐπῆγαινα, ἐπομένως αἱ διακοπαὶ ἐκείναι ἦσαν οἱ πρώται τῆς ζωῆς μου. Ὡ, καὶ πῶς νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν μνήμην μου ἡ γλυκύτης των ; Ἀνελάμβανα τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα ὅτι εἶχα χάσῃ διὰ παντός. Ἀφροντίς καὶ ἀχελύντος, διημέρευα εἰς τὸν σκιερὸν κήπον τῆς οἰκίας μας καὶ εἰς τοὺς βράχους τῆς πλησίον παιγνιδία μου, τὰ τρεξίματά μου, τὰ κολύμβια μου, τὰ ψαρεύματά μου, τὰ γέλια μου... Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐπρόκειτο νὰ τα χάσω ὡς γλυκὺ ὄνειρον ! Ὁ καιρὸς τῆς εὐτυχίας ἐτελείωσεν. Ἀπὸ αὔριον μ' ἐπερίμενε πάλιν τὸ Σχολεῖον, ὁ διδάσκαλος, τὰ μαθήματα καὶ αἱ τιμωρίαι... Τί δυστυχὲς ποῦ ἦμουν ! Ἄ ναί, δὲν θέλω νὰ το κρύψω... Εἰς ἡλικίαν ἐπτά ἐτῶν δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ σκέπτεται διαφορετικῶς. Ἐπειτα εἰς τὴν ἰδικήν μου ἐποχὴν τὰ πρώτα γράμματα δὲν ἐδιδάσκοντο μετὰ τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν μεθόδον, μετὰ τὴν ὁποίαν διδάσκοντο εἰς τὰ σημερινὰ Νηπιαγωγεῖα. Ἡ μέθοδος τοῦ πρώτου διδασκάλου μου ἦτο ἄλλη, πλέον αὐστηρά, πλέον βαρεῖα... καὶ μετὰ τῶν ὀργάνων τῆς διδασκαλίας, τὴν κυριωτέραν θέσιν κατεῖχε μία ράβδος λεπτή καὶ τσουχτερή ἀπὸ λυγαριᾶν... Καὶ τί ἔπαια ἐγὼ, ἂν αὐτὴν ἐνθυμώ-

μην καὶ ἂν αὐτὴν ἐφοδοῦμην περισσότερον ; Ἡ ἀγάπη τοῦ Σχολείου εἶνε αἰσθημα ἰσχυρότατον πολλάκις, ἀλλὰ καὶ δυσκολώτατον νὰ ἐμπνευσθῇ. Καὶ τί ἔπαια ἐγὼ, ἂν τὸ αἶσθημα αὐτὸ δὲν εἴχεν εἰσελθῇ ἀκόμη εἰς τὴν μικρὰν μου καρδίαν ;.

Καὶ ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν. Τί μελαγχολικὴ ποῦ ἦτο ! Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ ἐν λευκόφαιον σάβανον, τὸ ὁποῖον ἔσταζε κάπου-κάπου εἰς ἀπόπειραν βροχῆς... Ἀχ, δὲν ἦταν τοῦλάχιστον νὰ βρέχῃ δυνατὰ ;. Καὶ ἐκύτταζε τὸν κηπὸν μας, καὶ ἐκύτταζε τὴν ἀκρογιαλίαν μας καὶ μοῦ ἤρχετο νὰ κλαύσω... Εὐρῆκα μίαν μικρὰν πρόφασιν, καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω πραγματικῶς.

— Σώπα τώρα ! Πῶς θὰ πᾶς εἰς τὸ Σχολεῖον ; μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα μου ;

Ἐκαμα νὰ ἐνδυσθῶ δύο ὥρες καὶ ἄλλες τόσες διὰ νὰ εὐρῶ τὰ βιβλία μου καὶ νὰ ἐτοιμάσω τὸν σάκκον μου. Τὰ ἔφερα γύρω διὰ νὰ γράψω πολὺ καὶ νὰ μὴν ὑπάγω... Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ γυρὸς ἐτελείωσε... ἔπρεπε νὰ φύγω. Καὶ ἐπῆρα τὴν γραμίαν ὑπηρετρίαν μας, ἡ μᾶλλον μ' ἐπῆρε, καὶ ἐβγήκαμεν.

Βλέπετε, ὅτι εἶχα κάτι τι, τὸ ὁποῖον με σῶζει σήμερον πρὸ τῶν ὁμμάτων μου, καὶ θὰ κάμῃ ἴσως νὰ με συγχωρήσετε καὶ σῆς. Εἶχα τὴν συναισθησὶν τοῦ καθήκοντος· ἀνεγνώριζα ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σχολεῖον. Δι' αὐτὸ εἰς κανένα δὲν ἔλεγα καθαρὰ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ ὑπάγω. Ἰσως ἂν το ἔλεγα, ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία μάγαποῦσε πολὺ, θὰ μ' ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ μ' ἔκαμνε μετ' ἄλλον τρόπον νὰ γαπήσω τὸ Σχολεῖον. Ἄλλὰ δὲν κατεδέχθη νὰ φανῶ ἀμελὲς καὶ φυγόπονος.

Τὸ Σχολεῖον δὲν ἀπέχετο πολὺ ἀπὸ τοῦ σπιτί μας. Ἄν ἀπέχετο τοῦλάχιστον, θὰ ἐκέρδιζα ἀκόμη ὀλίγην ὥραν ἐλευθερίας... Καὶ ἐσκέφθη νὰ παρατείνω ὅσῳ τὸ δυνατόν αὐτὸν τὸν δρόμον.

— Ἀγγελικὴ, εἶπα πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν, δὲν πᾶμε πρῶτα ὡς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ νάψω ἕνα κερί γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου ;

— Μὰ παιδί μου εἶνε ἀργά. Κοντεύει ἐννέα. Καλὰ σ' ἐσταύρωσε καὶ σ' εὐχέθηκε ἡ μητέρα σου. Αὐτὸ φθάνει.

Ἡ ἀντίστασις ὅμως τῆς υπηρετρίας ἦτο ἀσθενὲς, καὶ κατάρθωσα νὰ τὴν νικήσω. Ἐτοίμην ἐπῆγαιμεν ὡς τὴν Ἐκκλησίαν, — ὅπου ἐπροσευχήθηκα μετὰ ὅλην ἐκείνην τὴν κατάνυξιν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦνται τὸν Θεὸν οἱ δυστυχεῖς, — καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐγυρίσαμεν εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἀπέχετο ἀρκετά, καὶ εἰς τὸν δρόμον δὲν ἦμουν πολὺ βιαστικός, — διὰ τὸ ὁποῖον ἐπροφασίζομην ὅτι δὲν ἤθελα νὰ κουράσω τοὺς γεροντικούς πόδας τῆς Ἀγγελί-

κῆς, — ὅταν ἐφθάσαμεν πλέον εἰς τὸ Σχολεῖον, τὸ ὁρολόγιον τῆς ἀγορᾶς ἐκτυποῦσε τὴν δεκάτην... Πολὺ ἀργά !

Ἡ Ἀγγελικὴ μάρφησεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀνέβηκα μόνος μου. Ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ μου ἦσαν μαζεμένον ἐκεῖ καὶ ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ μέσον των. Τὸ θέαμα αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ λυπηθῶ καὶ νὰ μετανόησω ἀμέσως διὰ τὴν ἀργοπορίαν μου. Κ' ἐπροχώρησα νὰ καθίσω εἰς τὴν θέσιν μου μετὰ βήμα ἀμήχανον ἀπὸ τὴν ταράχην καὶ μ' ἐν ἐρύθημα ἐντροπῆς, τοῦ ὁποῖου ἡσθάνομην τὴν φλόγα.

Τοῦλάχιστον νὰ μ' ἐσυγχωροῦσεν ὁ διδάσκαλος !. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐσυγχωροῦσαν... οὔτε τὴν πρώτην ἡμέραν, οὔτε τὴν τελευταίαν, οὔτε ποτέ, οὔτε τίποτε !

— Γιατί ἄργησες ἔτσι, λογιώτατε ; με ἠρώτησε μετ' ὕψους εἰρωνικῶς μελιχρῶν, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτε θεάλας...

— Δάσκαλε... ἐψέλισα· δάσκαλε... ἐχάλασε τὸ ρωλόγι μας καὶ δὲν ἤξευρα τί ὥρα εἶνε.

Χρ ! Ὑπὲρ ἀνθρώπων νὰ γελάσῃς, τὸν διδάσκαλόν μου ! Ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐλεεινῆς προφάσεως, ἐμάντευσε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀργοπορίας μου, καὶ δεῖξας διὰ τῆς χειρὸς τοὺς συμμαθητάς μου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον πτωχὰ παιδία, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν βέβαια εἰς τὸ σπῆτι των ὁρολόγια, μοῖ εἶπεν εἰς ἄλλον τόνον εἰρωνείας :

— Ἀμ αὐτῶν πῶς δὲν ἐχάλασαν τὰ ρωλόγια ;

Καὶ ταυτοχρόνως ἡ λεπτὴ ράβδος τῆς λυγαριᾶς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ράχεώς μου, εἰς ἐπισφράγισιν τοῦ ἐπιχειρήματος...

Ἀλλὰ σᾶς εἶπα, ὅτι τὸ εἶχα αἰσθανθῇ καὶ πρὶν αὐτὸ τὸ ἐπιχειρήμα... Δὲν εἶχαν ψυχὴν λοιπὸν τόσα παιδία, τὰ ὁποῖα ἐσπευσαν νὰ ἔλθουν ἐνωρίς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ; Καὶ αὐτὰ δὲν εἶχαν ἐπίσης συνειθίσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν διακοπῶν ; Καὶ αὐτὰ δὲν εἶχαν δοκιμάσῃ τὴν αὐστηρότητα τοῦ διδασκάλου καὶ τὸ τσοῦξιμον τῆς ράβδου του ;. Διὰ τὸ μόνον ἐγὼ νὰ γράψω ; διὰ τὸ μόνον ἐγὼ νὰ φανῶ ἀνυπότακτος, χαϊδευμένος, ἀνόητος, γελοῖος ;

Καὶ ἔχυσά δάκρυα θερμὰ — ὅχι ἀπὸ τὸν πόνον, ἀλλ' ἀπὸ τὴν μετάνοιαν. Καὶ τὸ ἄλλο πρῶτ' ἐπῆγα εἰς τὸ Σχολεῖον πρωτύτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβεύθηκε υπό το ψευδώνυμον *Τίλκ-Τάκ* εις τὸν 47ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων (Ἀνωτέρα Τάξις) καὶ εἰς τὸν 48ον Διαγωνισμόν πρὸς Σύνθεσιν Διηγήματος.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 301)

— Ἐκαμες μίαν λαμπρὰν πρᾶξιν, Μηλιά, εἶπεν ὁ κ. Γαζής.

Ἡ Μηλιά ἐκατακοκίνισε καὶ (ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της. Εἶχεν ὄρεξιν νὰ κλαύσῃ μᾶλλον ἀπὸ τὴν συγκίνησιν της παρὰ νὰ φάγῃ. Καὶ ὅταν ἐσήκωσε πάλιν τὰ μάτια, εἶδε τὸν Γιαννάκη, ὁ ὅποιος τῆς ἔκαμνε νεῦμα νὰ τελειώσῃ τὴν σοῦπάν της... Ἐκείνη ἐσπευσε νὰ τον ὑπακούσῃ καὶ ὁ Γιαννάκης περιχαρὴς ἐσήκωσε τὸ πιάτον τῆς ἀδελφῆς του, καὶ τῆς ἔβαλεν ἄλλο, καθαρὸν.

Εἰς τὸ δεύτερον φαγητόν, — ἦτο πουλί, — ἡ κυρία Δούμανη ἐσκούντησε τὸν ἀνδράδελφόν της καὶ τῷ ἔδειξε τὸν Γιαννάκην :

— Μὰ ἰδές, Εὐσέβιε, τί ἄσχημα ποῦ φέρεται αὐτὸς ὁ μικρὸς !

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ καὶ νὰ προσέχῃ τὴν ἀδελφὴν του· καθὼς δὲ τὴν εἶδε ποῦ ἔπιασε μὲ τὸ χέρι της ἓνα πόδι τοῦ πουλιοῦ καὶ ἦτο ἐτοίμη νὰ το φέρῃ εἰς τὸ στόμα, τῆς ἔνευε ζωηρῶς : « Ὅχι ἔτσι ! Ὅχι ἔτσι ! » ἐνῶ ἡ Μηλιά, μὴ γνωρίζουσα πῶς νὰ κάμῃ, τὰ εἶχε χάσῃ καὶ δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ ἐγγίξῃ τὸ πουλί της.

— Πῶς σου φαίνεται αὕτῃ ἡ παντομίμα ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δούμανη.

— Ἀ, μὲ συγκινοῦν πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ! ἀπήντησεν ὁ ἀνδράδελφος. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Μηλιάν, τῇ εἶπε μὲ πολὺ γλυκὺν τρόπον :

— Πάρε, κόρη μου, τὸ μαχαῖρι μὲ τὸ δεξιό σου χέρι καὶ τὸ πηροῦνι μὲ τὸ ἄριστερό σου, καὶ κόψε τὸ πουλί σου ... ἂ, ἔτσι μπράβο !

Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ Μηλιά ἐφιλοτιμήθη νὰ τρώγῃ ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ τῆς νεύῃ ἐπιδοκιμαστικῶς . . . Οὕτω τὸ γεῦμα ἐξηκολούθησε χωρὶς ἐπεισόδιον. Μόνον εἰς τὸ τέλος ἡ Μηλιά διέκρινε κάποιαν λύπην εἰς τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη, ἐνῶ τῆς ἔβαζε ἐμπρός της ἓνα θαυμάσιον γλύκισμα ἀπὸ φράουλες. . . Ἀχ ! τί ὠραῖον ποῦ θὰ ἦτο ! Καὶ βέβαια εἰς τὸ μαγεῖρετόν δὲν θὰ εἶχε ἀπὸ αὐτό, διὰ νὰ φάγῃ ὑστερα κ' ἐκείνος . . . Πόσον ἐπιθυμοῦσε ἡ Μηλιά νὰ το ἐμοίραζε μὲ τὸν ἀδελφόν της ! Ἀλλὰ πῶς ; Νὰ ξεχωρίσῃ τὸ μισὸν καὶ νὰ το πάρῃ ; δὲν ἔκαμνε. Νὰ τοῦ τὸ ἀφήσῃ εἰς τὸ πιάτον ; Ἦτο ἀπρεπές.

— Πῶς ; δὲν σου ἀρέσουν ἡ φράουλες, Μηλιά ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης, βλέπων ὅτι ἡ Μηλιά δὲν ἤγγιζε τὸ γλύκισμά της.

— ὦ, μοῦ ἀρέσει ! ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά καὶ ἤρχισε νὰ το τρώγῃ. . . Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ἐστέκετο μὲ ἀνοικτὸ στόμα καὶ τὴν ἔδλεπε. . . Ἀδύνατον νὰ το φάγῃ ὅλον μόνη της ! Ἐκύτταξε γύρω της διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὴν ἐπρόσεχε κανεὶς, ἐνευσεν εἰς τὸν Γιαννάκη νὰ πλησιάσῃ, καὶ μὲ τρόπον τοῦ ἔδωσε τὸ πιάτον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσῃ ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ γλύκισμα.

— Φάγε το ! τῷ εἶπε σιγὰ-σιγὰ.

Ἀλλὰ τὸ κίνημά της δὲν διέφυγε τὸ ὄξύ βλέμμα τῆς κυρίας Δούμανης.

— Φαίνεται, δὲν εἶνε τοῦ γούστου της ὁ ζαχαροπλάστης μας ! εἶπεν εἰρωνικῶς πρὸς τὸν ἀνδράδελφόν της. Δὲν κατεδέχθη οὔτε κἂν νὰ το ἐγγίξῃ τὸ ἔξοχον αὐτὸ γλύκισμα. . . Τί δύσκολοι ποῦ σου εἶνε καὶ αὐτοὶ οἱ χωριάτες !

— Ὅχι, ἀγαπητή μου, τὴν παρεξηγεῖς ! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐννοήσῃ τὰ πάντα. Καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν νύμφην του τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος, εἰς τὸ βάθος τῆς τραπεζαρίας, παρὰ μερα, ἔτρωγε γρήγορα-γρήγορα τὸ ὑπόλοιπον τοῦ γλυκίσματος.

— Βλέπεις ; Τὸ ἄφησε διὰ τὸν ἀδελφόν της !

— Πολὺ μὲ συγκινοῦν αἱ τρυφερότητες αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν ! ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δούμανη μὲ τὴν ἰδίαν εἰρωνείαν. Ὁπωσδήποτε, ἂν τὰ παιδιὰ αὐτὰ θέλουν νὰ γίνουν καλοὶ ὑπὸνέται, πρέπει νὰ γίνουν τὰ καμώματα αὐτὰ διὰ τὴν κουζίαν. Ἀλλ' ὥς ἄς πᾶμε ἐμεῖς εἰς τὴν κουζίαν, καὶ ἄς ἔλθουν οἱ ὑπὸνέται εἰς τὴν τραπεζαρίαν !

— Μὴν εἶσαι τόσο ὑπερήφανη, ἀδελφή ! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Ὁ Θεὸς ἀπεναντίας ἀγαπᾷ τὴν ταπεινοφροσύνην

. . . Θέλεις τώρα νὰ σου εἰπῶ διατί ἐπροσκάλεσα τὴν Μηλιάν νὰ γευματίσῃ μαζί μας ; Διότι ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἤθελα νὰ τῆς κάμω. Ἦθελον λοιπὸν νὰ τῆς δείξω ὅτι τὴν ἐθεώρησα διὰ τοῦτο ὁμοίαν μας· ἔπειτα ποῖος ἤξεύρει ἂν ἡ ψυχὴ της δὲν εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ! . . . Τελος πάντων, ἐκτιμῶ τὴν Μηλιάν καὶ θέλω νὰ τῆς το δείξω. Δόσε μου τὸ χέρι σου, παιδί μου !

— Καὶ εἰς ἐμέ, Μηλιά ! εἶπεν ὁ κ. Γαζής, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κόρην. Αὖριον θὰ σου διαβάσω μίαν ἱστορίαν, διὰ νὰ ἰδῇς ὅτι τὰ κορίτσια εἴμποροῦν νὰ μιμηθοῦν τὸν ἥρωα Κούρτιον, καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ἀναγνώσῃ Ρωμάνικὴν Ἱστορίαν. Ἐκεῖνος ἐρρίφθη εἰς τὸ βάραθρον διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του· σὺ εἰς τὴν λίμνην, διὰ νὰ σώσῃς τὴν Λουλοῦν· ἀλλὰ αἱ νυμφαῖαι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυναι· καὶ δι' αὐτὸ πολὺ ὕπερη φανεύομαι διὰ τὴν μαθητρίαν μου.

Φαντάζεσθε πλέον μὲ πόσῃν χαρὰν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἡ Μηλιά, καὶ πόσον εὐτυχὴς ἦτο δι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως. . .

Ἀλλ' ὁ θρίαμβος οὗτος δὲν ἔκαμνεν ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ ἐξερεθίσῃ ἀκόμη περισσότερο τὴν κυρίαν Δούμανην. Ὅσον εὐμενέστερα ἐφέρετο ὁ οἶκος δεσπότης πρὸς τὰ παιδιὰ, τόσο περισσότερο τὰ ἐφθόνη καὶ τὰ ἐμίσει ἐκείνη. Ἐροβεῖτο μήπως ὁ υἱὸς της δὲν θὰ ἦτο πλέον ἢ μόνη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ του, καὶ μήπως σιγὰ-σιγὰ θὰ ἔπερναν τὴν θέσιν τοῦ ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης. Τὰ εἶχε καὶ μὲ τὸν κ. Γαζήν, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ τοὺς διδῇ μαθήματα μὲ τόσῃν προθυμίαν, ὥς νὰ τον ἐπλήρωναν. Ἐπὶ τέλους—ἐσκέπτετο—τί εἶχαν κάμῃ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ ἐλκύσουν τόσο ἀγάπην ; Ἡ Μηλιά θὰ ἐγίνετο εὐμορφὴ αὐτὸ τὸ ὁμολόγει. Ἀλλὰ ποῖος ἤξεύρει ἂν θὰ ἔδωκε καὶ καλὴ ; Καὶ ποῖος θὰ ἐλύτρωνε τότε τὸ σπῖτι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παρσισάκτους ; . . ὦ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσῃ ὁ κ. Δούμανης τὴν Μηλιάν ἔνοχον καμμιᾶς κακῆς πράξεως ! Ἴσως καὶ τότε νὰ μὴ τὴν ἐδιωχεν. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ τῆς ἔχανε κάθε ἐμπιστοσύνην, δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε πλέον, καὶ θὰ τὴν ἄφινεν εἰς τὸ ἔλεος τῆς Πολυένης. . .

Καὶ ἐνῶ ἡ κ. Δούμανη παρεδίετο εἰς τὰς μοχθηρὰς αὐτὰς σκέψεις, ἡ Μηλιά ἀπεναντίας, ὑπεικούσα εἰς τὴν ἀγαθὴν τῆς φύσιν, ἐπλήρωνε μὲ εὐγνωμοσύνην κάθε καλὸν ποῦ τῆς ἔκαμναν. Μίαν φορὰν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Δούμανης προσεβλήθησαν ἀπὸ ἑλαφρὸν κρυολόγημα καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀναγνώσῃ χωρὶς κόπον.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ πάρετε τὴν

Μηλιάν ὥς ἀναγνώστριαν, τῷ εἶπεν ὁ κ. Γαζής. Σὰς βεβαίω ὅτι θὰ μένετε πολὺ εὐχαριστημένοι. Ἀναγινώσκει ἐξαίρετα. Δὲν φαντάζεσθε πόσον καθαρὸν προσφέρει καὶ μὲ πόσῃν ἀκρίβειαν τονίζει καὶ χρωματίζει κάθε φράσιν. Δοκιμάσετέ τὴν !

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ κ. Δούμανης ἐκάλεσε τὴν Μηλιάν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ του διαβάσῃ κάτι τί.

— Τί θὰ σας διεσκέδαζε καλλίτερα ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά.

— Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω . . . γιὰ ψάξῃς εἰς τὴν Βιβλιοθήκην. . . Σοῦ ἀρέσουν τὰ ταξείδια ;

— ὦ, πολὺ, κύριε ! ὅταν εἶνε μάλιστα θαλασσινά. . .

Τότε λοιπὸν πάρε τὴν Ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου . . . νὰ, ἐκεῖνα τὰ χονδρὰ βιβλία τὰ κόκκινα . . . ἔχουν καὶ πολὺ ὠραῖες εἰκόνες. . .

Ἡ Μηλιά ἀνέβη εἰς ἐν κάθισμα, διὰ νὰ φθάσῃ τὰ βιβλία. Ἐπῆρε τὸ ἓνα καὶ το ἄνοιξε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσῃ. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας ἀπήντησεν ὁ Κολόμβος, ὅταν ἤθελε νὰ νάχωρῃ ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν. Ἀπὸ τὰς πρώτας εἰσελάδας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μηλιάς ἐξήστραψαν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐξηγήσεως, ἡ φωνὴ τῆς ἐζώηρευσεν, ἀποδίδουσα καὶ τὰς λεπτοτέρας ἀποχρώσεις τῆς διηγήσεως.

— Πραγματικῶς, ἀναγινώσκεις πολὺ ὠραῖα ! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Θὰ σε χρησιμοποίησω, ὥς ποῦ νὰ θεραπευθοῦν τὰ μάτια μου. Σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ βιβλίον ;

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραῖν
ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ

— Δὲν μου λές, μεγάλε ποταμὲ μου, ποῦ τὰ τόσα βρῆκες τὰ νερά σου ; Καὶ γιὰτί κυλάς συλλογισμένος Τὰ βουβὰ καὶ μαῦρα κύματά σου ;

— Εἶχα τὸ βουνὸ γενέθλιό τόπο, Παραμάνα τοῦ Μαρτίου τὴν μπόρα, Καὶ γιὰ κούνια βρούσι σκεπασμένη Μ' ἄνθη, ποῦ δὲν βρισκότανι ἔτι χώρα.

Μὰ μὴ ἴμερα ὄρμησα μακρὰ τῆς Εὐθύμης, θεότρελλο ρυάκι—

Τί παιγνίδι ποῦκανα καὶ γύρους ! Καὶ πῶς τραγουδοῦσα σάν ποιδάκι !

Μὰ ἡ παλὴν χαρὰ μου ἔχει οὐδύνη, Καὶ βουδὸ—βουδὸ κυλᾷ τὸ κύμα— Τὰ πελάγη ἀκούω νὰ μουγκρίζουν Κ' ἐκεῖ μέσα αἰώνιο θαῦρω μνῆμα.

[Κατὰ τὸ ἀγγλικόν]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΛΚΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ἐμείναμεν ἐκεῖ ποῦ ὁ Γίγας ἐπίασεν εἰς τὰ χέρια τοῦ τὸν Γιουλίβερ. Μολονότι τὸν ἐσφιγξε πολὺ δυνατὰ, διὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ, ὁ Γιουλίβερ δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου, ἀπὸ φόβον μὴ τὸν λυώσῃ ἅτὰ δάκτυλά του, ὅπως λυόνομεν μερικὰ ζωύφια κακοποιά.

Ἡ Γίγας, ἐπειδὴ φαίνεται ἐνόησε ὅτι πιθανὸν νὰ τὸν πονῇ, τὸν ἔβαλε πάλιν κάτω νὰ πατήσῃ μὲ τὰ τέσσαρα· (διότι τὸν ἐπῆρε διὰ μικροῦ-τοικον τετράποδον.) Ἀλλὰ ὁ Γιουλίβερ ἐσηκώθη ἀμέσως εἰς τὰ δύο, ἔκαμε μίαν χαριτωμένην ὑπόκλισιν, ὕστερα ἐγονάτισε, ἔδγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ ἓνα πουγγὶ γεμάτο χρυσὰ νομίσματα, κοίτα ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Γίγαντα. (Αὐτὸ ἐσήμαινεν ὅτι τοῦ τα ἐχάριζε, φθάνει νὰ τοῦ ἐχάριζε κ' ἐκεῖνος τὴν ζωὴν.)

Ὁ Γίγας ἐσάλιωσε ὀλίγον τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου του, καὶ ἄγγιξε ἐν ἀπὸ τὰ νομίσματα, τὸ ὁποῖον ἐκόλλησεν ἐκεῖ, ὅπως θὰ ἐκολλοῦσε μία πούλια ἐπάνω εἰς τὸ δίκόν σας δάκτυλον· ἔτοι ἐπλησίασε τὸ γυαλιστερόν ἐκεῖνο πραγματάκι εἰς τὰ μάτια του, τὸ ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν καὶ μὲ περιέργειαν, καὶ ἔπειτα ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Γιουλίβερ νὰ φυλάξῃ πάλιν εἰς τὴν τσέπην τοῦ τὰ χρήματά του.

Τότε ἐσκυψε, ἀκούμωσεν τὸ χέρι τοῦ κάτω, καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν Γιουλίβερ νὰνέβῃ ἐπάνω, — πρᾶγμα εὐκόλον, διότι τὸ πάχος τοῦ χεριοῦ τοῦ δὲν ἦτο ὑψηλότερον ἀπὸ συνειθισμένον σκαλοπάτι, — καὶ ἔτσι τὸν ἐπῆρε μαζί του εἰς τὸ σπῖτι τοῦ.

Ἡ γυναῖκά του, καθὼς εἶδε τὸ παράξενον ἐκεῖνο ζωντανόν, ἤρχισε νὰ ξεφωνίζῃ, ὅπως κάμνουν μερικὰ φοβιταιρικά παιδιὰ, ὅταν βλέπουν καμμίαν σαύραν ἢ καμμίαν ἀράχνην· ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἐκύτταξε καλλίτερα, τῆς ἐφάνη εὐμορφος ἀνθρωπάκος καὶ ἤρχισε νὰ τον χαϊδεύῃ ἐλαφρά. Ἦτον ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Εἰς τὸ τραπέζι τοῦ Γίγαντος ὑπῆρχε μίαν πιάττα μεγάλη, περὶ μεγάλη καὶ ἀπὸ μίαν ὀλόκληρον τραπεζαρίαν μας. Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πιάταν μόλις ἔχωροῦσεν ἓνα μπουῖτι ψημένον, τὸ ὁποῖον ὁ Γίγας ἄρχισε νὰ κόπτῃ φέτες-φέτες, — κάθε φέτα ἓνα ρούπι πάχος ! — καὶ νὰ τὲς μοιράζῃ εἰς τὰ παιδιὰ του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ γυναῖκα τοῦ Γίγαντος ἔτριψε ὀλίγον ψωμὶ μὲ ὀλίγην σάλτοαν μέσα εἰς ἓνα πιατάκι, καὶ το ἔβαλεν ἐμπρὸς εἰς τὸν

Γιούλιβερ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ τρώγῃ, διότι ἐπεινοῦσεν ὑπερβολικά. Ἐπει-
τα, ἐπειδὴ ἐβλεπεν ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰ πῇ μὲ τὸ ποτήρι πού του εἴ-
χαν δώσῃ, καὶ τὸ ὅποῖον ἦτο μέγανον σὰν βαρέλι, εἶπε καὶ τῆς ἔφεραν
ἓνα φλυτζάνι τοῦ καφέ, μεγαλύτερον καὶ ἀπὸ μίαν σαλατιέραν, καὶ μὲ ἓνα
χουλιάρι τοῦ ἔχυνεν λίγο-λίγο εἰς τὸ στόμα, — ἀπαράλακτα δηλαδὴ ὅπως
ταγιζόμεν καὶ ποτιζόμεν κανένα πουλάκι.

Τί τρομερὸν ἐπεισόδιον διέκοψε τὸ πρῶτον αὐτὸ γεῦμα, θὰ τὸ μάθετε
τὴν ἄλλην φορὰν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΧΡΥΣΟΛΑΙΜΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 302)

— Ἔτσι λοιπόν, ἀνέκραξεν ἡ δυστυ-
χισμένη Στακτερή, ἔτσι λοιπόν μᾶς ἀν-
ταποδίδουν τὰς εὐεργεσίας ;... Τὸ ἐπὶ
ραμε εἰς τὸ σπῖτι μας ἐκεῖνο τὸ κατα-
ραμένο τὸ Ἀγριοπερίστερο, τὸ ἐπερι-
ποιηθήκαμε, τὸ ἐγιατρεύσαμε... καὶ
τώρα γιὰ τὸ «εὐχαριστῶ» μὴ παρασύρει
τὸ παιδί μου εἰς τὴν ἀπειθείαν καὶ εἰς
τὴν παραλυσίαν... Ἀχ ! γιατί νὰ κά-
νουμε καλὸ ; γιατί ;...

Τότε μία περισσότερὰ γραία καὶ τυφλή,
ἡ ὁποία ὅμως ἐβλεπε τὰ πράγματα κα-
θαρώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διέκοψε τὴν
Στακτερήν καὶ τῆς εἶπε :

— Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μίαν παροιμίαν
πού λέγει ; Κ ἄ μ ε τ ὸ κ α λ ὸ κ α ἰ
ρ ἱ ῥ ῖ τ ο ὄ ς τ ὸ γ υ α λ ὸ. Ποτέ δὲν
πρέπει κανεὶς νὰ μετανοῇ διὰ τὸ καλὸν
πού ἔκαμε, ἔστω καὶ ἂν τοῦ ἐσοίχισε
τὴν ζωὴν. Ἐπειτα μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ
Ἀγριοπερίστερο δὲν πταίει καὶ τὸσον
πολύ... Πάντοτε παρετήρησα ὅτι ὁ Χρυ-
σολαίμης σου ἤθελε νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ'·
ἐκεῖ... Μὴ λησμονῆς ὅτι καταγόμεθα
ἀπὸ τὰ Ἀγριοπερίστερα. Φαίνεται λοι-
πὸν ὅτι τὸ ἔχει τὸ αἷμα του... Ἄν εἶνε
ἔτσι, ἄφησέ τον νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἰδῇ τὸν
κόσμον.

Νὰ τον ἀφήσῃ νὰ φύγῃ ! Ἄ, ἦτο
πολὺ σκληρὸν διὰ μίαν μητέρα. Καὶ ἔ-
τρεξεν εἰς τὸ δάσος, νὰ παρακαλέσῃ τὰς
Ἀγριοπερίστερας νὰ μὴ τῆς πάρουν τὸ
παιδί τῆς. Ὁ φίλος τοῦ Χρυσολαίμης,
βαθύτατα συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν λύπην
τῆς Στακτερῆς, ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὰ
δυνατά του διὰ νὰ μεταπέσῃ τὸν φίλον
του. Ἐτήρησε τὸν λόγον του καὶ κατέ-
δειξεν εἰς τὸν Χρυσολαίμην ὅλους τοὺς
ἀναριθμήτους καὶ δεινοὺς κινδύνους τῶν
μεγάλων ταξιδίων : τῶ ὁμίλῃσε περὶ
τῶν γυπῶν καὶ τῶν ἱεράκων, τῶν πει-
ρατῶν τοῦ ἀέρος, οἱ ὁποῖοι ἐνδρεοῦν τ'
ἀποδημητικὰ πτηνὰ· τῶ παρέρστησε τὴν
κόπωσιν, ἡ ὁποία τὰ καταλαμβάνει ἐνί-
στα ἐν τῶ μέσῳ τῆς θαλάσσης, ὅταν
οὔτε πλοῖον φαίνεται, οὔτε ξηρὰ... Τῶ
εἶπεν ὅτι, ὡς περιστέρι, δὲν ἦτο συνει-
θισμένος νὰ διανύῃ μεγάλα διαστήματα·
ὅτι, ἕνεκα τῆς ἀφθονίας εἰς τὴν ὁποίαν
ἔζησεν ἕως τῶρα, θὰ τῶ ἦτο πολὺ δύσ-
κολον νὰ νύξῃ εἰς τὴν στέρησιν καὶ

εἰς τὴν πείναν· τῶ εἶπε τέλος πᾶν
ὅ,τι τῶ ὑπηγόρευσε ὁ πρὸς τὴν Στα-
κτερήν οἰκτὸς του καὶ ἡ πρὸς ὅλας τὰς
Περιστερὰς εὐγνωμοσύνη του. Ἀλλ' ὁ
Χρυσολαίμης δὲν ἤκουε τίποτε· ἦτο ἄ-
μετάπειστος.

Καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔ-
φθασε.

— Φύγε, ἄρ' οὐ τὸ θέλεις, τῶ εἶπεν
ἡ μήτηρ του. Ἀλλὰ νὰ μὴ με ξε-
χάσῃς.

— Ποτέ ! ἀπήντησεν ὁ Χρυσολαί-
μης.

Τὸν κατησπάσθησαν, τὸν εὐχέθη-
σαν· κατόπι, δοθέντος τοῦ συνθήματος,
τὸ στράτευμα τῶν ἀποδημητῶν ἐξετυλί-
χθη εἰς τὸν ἀέρα ὡς ταινία μακρά. Εἰς
τὴν ὀπισθοφυλακὴν ὁ Χρυσολαίμης, μαζὶ
μὲ τὸν φίλον του, ἤσθανετο μίαν συγκί-
νησιν, ἡ ὁποία πολὺ ὠμοίαιε πρὸς τὴν
ψὴν. Πλέον ἢ ἅπαξ ἐστράφη ὀπίσω καὶ
ἐκύτταξε τὸν Περιστερεῶνα. Ἄρά γε
θὰ ἐπανήρχετο ; θὰ τον ἐπανέβλεπε ;...

*

Ὁ χειμὼν ἐφάνη μακρότατος εἰς τοὺς
κατοίκους τοῦ Περιστερεῶνος. Ὁμίλουν
πολὺ περὶ τοῦ ταξιδιώτου καὶ τον ἐ-
συλλογίζοντο ἀκόμη περισσότερον. Ἡ
Στακτερή ἐρωτοῦσε συχνά :

— Ἄρά γε ἔχει σήμερὰ νὰ φάγῃ
εὐρῆκε ἀπόψε νὰ κοιμηθῇ ;

— Ἡ δὲ τυφλὴ Περιστερὰ ἀπεκρίνετο :

— Ποῖός το ξέρει ! Καλλίτερα ὅμως
... γιὰ νὰ μάθῃ τί θὰ πῇ πατρίδα, τί
θὰ πῇ σπῖτι !...

Ἐπιτέλους οἱ πάγοι ἀνελύθησαν, ἡ
γῆ ἐπρασίνισε, τὰ πρῶτα ἄνθη τῆς ἀ-
νοιξίως ἐφάνησαν. Μεγάλῃ ζωηρότητι
ἐβασίλευεν εἰς τὸν Περιστερεῶνα· καθε-
περιστερὰ ἐφρόντιζε νὰ κατασκευάσῃ τὴν
φωλεάν τῆς, — ἐκτὸς τῆς δυστυχίας
σημεῖον τοῦ πύργου, κατώπτευσεν διαρ-
κῶς τὸν νότιον ὀρίζοντα. . .

— Ἐρχονται ! Ἐρχονται ! ἠκούσθη
κραυγάζουσα μίαν ἡμέραν.

Ἐρχοντο πραγματικῶς τ' Ἀγριοπε-
ρίστερα. . . Ἡ Στακτερή ἠθέλησε νὰ
τρέξῃ πρὸς ὑπάντησιν των, ἀλλ' ἡ συγ-
κίνησις ἐδέσμευσε τὰς ἀσθενεῖς πτέρυ-
γας τῆς καὶ ἠναγκάσθη νὰ ναιμεῖν εἰς
τὸν Περιστερεῶνα. Ἐπιτέλους τὰ Ἀ-
γριοπερίστερα ἔφθασαν... Τί εὐτυχία !
Μεταξὺ τῶν πρῶτων ἦτο καὶ ὁ Χρυσο-
λαίμης μὲ τὸν φίλον του.

Φαντάζεσθε πλέον ὁποῖα ὑποδοχὴ τοῦ
ἔγινε καὶ ὁποῖαν χαρὰν ἠσθάνθησαν ὅλοι.

— Λοιπὸν πῶς σου ἐφάνη ἡ Ἀνατο-
λή ; ἠρώτησαν τὸν ἄσωτον υἱὸν μετὰ
τὰς πρῶτας διαχύσεις.

— Ὁ καλλίτερος τόπος εἶνε ἡ πα-
τρίδα ! ἀπήντησεν ὁ Χρυσολαίμης, κα-
ταφιλῶν τὴν μητέρα του.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ).

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλῆς πρὸς τινὰ φίλον του :

— Πέ μου, καί μένε, ἂν φορῶ τὸ καπέλο
μου, γιὰ νὰ μὴν τρέχω καὶ κυττάζω ἔσθ' ὅταν κα-
θρέπῃ ! . .

Εὐαγγέλιον τοῦ Ζωγράφου Μισαίου

Ἡ Ναυτοπούλα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὰς βαπτισίας
τοῦ νεογενήτου ἀδελφοῦ τοῦ Ψάλλοντος Ρύα-
κος. Ἡ μαμὰ τῆς τὴν ἐρωτᾷ :

— Πῶς τὸ βγάλανε, κόρη μου, τὸ παιδί ;
Καὶ ἡ Ναυτοπούλα :

— Ὁδύμω, μαμὰ μου, τσιτσιδί !

Εὐαγγέλιον τοῦ Ναυάρχου τῆς Βαρέλλας

Οἱ ἐν ΡΩΣΣΙΑ καὶ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ
τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἂν δὲν δύνανται
νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς
τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρῶνουν
αὐτὴν οἱ μὲν ἐν Ρωσσίᾳ πρὸς τὸν ἐν Ὁδησσῷ
καθηγούμενον κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον
(ἴδου Δικατηρίην ἀριθ. 26, II) οἱ δὲ ἐν Ρου-
μανίᾳ πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ Τραπεζίτας
Κοὺς Ἀδελφοὺς Χαΐτα, — εὐχόμενος ἀπο-
δεχθῆναι τὴν ἀντιπροσώπευσιν τῆς «Διαπλά-
σεως τῶν Παιδῶν» τοῦ μὲν κ. Μάλτου καθ'
ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν, τῶν δὲ κκ. Ἀδελφῶν
Χαΐτα καθ' ἅπασαν τὴν Ρουμανίαν.

Παρὰ τοῖς αὐτοῖς κ.κ. Ἀντιπροσώποις πλη-
ρόνονται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ πα-
λαιωτέρων ἐτῶν ἐξ οἰσθητικῆς πόλεως τῆς Ρωσ-
σίας ἢ τῆς Ρουμανίας, ἐγγράφονται δὲ καὶ νέοι
συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν».

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ προθεσμία τῆς Ψηφιοφορίας διὰ
τὴν αὐθιγὴν τοῦ φύλλον εἰς 16
δελτίδας, μετ' ἐξωδύλλου, παρετάθη
μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1898. οἱ
εἰδικρινῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν αὐ-
θιγὴν, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἐπι-
στρέψουν πρὸς τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ
δελεῖον τοῦς Ψηφιοφορίας ὁμογε-
νημένον, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

Μικρὰ Τυμπαριστὰ ἡ ἐφευρεσίς σου δὲν εἶνε
νέα. Ἦδη πολλοὶ φίλοι μου, πρὸ καιροῦ, μοὶ
στέλλουν τὰ Μικρὰ Μυστικὰ των ἐντὸς φακέλ-
λου, τοῦ ὁποίου περιόπτουν τὰς ἄκρας, πληρῶ-
ντες πολὺ μικρότερον ταχυδρομικὸν τέλος, δι-
ὰ οὗτο τὰ τετράδια ζυγίζονται ὡς ἐντυπα καὶ
ὄχι ὡς ἐπιστολαί. Ὅταν μάλιστα στέλλονται
πολλὰ τετράδια μαζὶ, ἡ οἰκονομία εἶνε μεγάλη.

Θὰ σ' ἐπιφορτίσω—μοῦ γράφει ὁ Γουλιέλ-
μος Τέλλος,—νὰ προσφέρῃς τὰς ἀπείρους μου
εὐχαριστίας πρὸς τὸν κ. Φαῖδωνα διὰ τὰς τελευ-

ταίας τοῦ ἐπιστολά, αἱ ὁποῖαι μεγάλας παρέ-
σχον ὠφελείας, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου.
Ἐπειδὴ ἐτέτος τελειῶν κ' ἐγὼ τὸ Γυμνάσιον,
πρὸ πολλοῦ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι τί θὰ γίνω,
χωρὶς ὅμως νὰ δύναμαι νὰ καταλήξω εἰς ὁρι-
σμένον τι συμπέρασμα. Μόλις ὅμως ἀνέγνωσα
τὰς θαυμασίας ἐκείνας ἐπιστολάς, ὠδήγηθην, ἐ-
φωτίσθην, καὶ παρεκάλεσα ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν
θεὸν νὰ διατρέψῃ ὑγίᾳ τὸν κράτιστον αὐτὸν συν-
εργάτην σου, ὁ ὁποῖος μὲς παρέχει τὸν ἀνετί-
μητον πλοῦτον τῶν συμβουλῶν σου.

Σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον Χιακὸς Ὁρίων,
φίλε Μ. Α. Σ. Ἐλᾶθα καὶ τὴ διήγημά σου διὰ
τὸν Διαγωνισμόν, ἐκτὸς τῆς αἰστορίας τῶν
Πονηκῶν. Περιμένω τὰ ἐπιστολάματα.

Πραγματικῶς, λαοθάλα, πρέπει νὰ δώσῃς,
πρέπει νὰ φανῇς πολὺ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899
διὰ νὰ φέρῃς ἐπαξίως τὸν κράτιστον τοῦ Ἰδρυτοῦ.
Ἀρχίσε λοιπὸν ἀπὸ τώρα νὰ μου γράφῃς τακτι-
κά, καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρις εἰς τοὺς Διαγωνι-
σμούς, διὰ νὰ συνεθίσῃς.

Ἐρμὴ τοῦ Πραξιτέλους, δὲν ἠμπόρῃσα νὰ
ἐξηγήσω μερικὰ θαυμασιὰ, τὰ ὁποῖα ἐντὸς
παρεθέσεων εἶχεν ἡ ἐπιστολή σου. Ὡς πρὸς τὰς
προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, κατ' ἀρχὴν ἀπὸ
βάθους γίνονται τῶρα ὀνομαστικὰ καὶ ὀρισμέ-
ναι. Ἐπαύσα πλέον νὰ δημοσιεύω προτάσεις ὡς
τὰς ἐξῆς : «Ὁ τάδε ἐπιθυμῶ νὰ καταλέξῃ με-
τὰ τοὺς συνδρομητάς, ἡ μὲ ὅλους τοὺς ἐν
Αἰγύπτῳ συνδρομητάς, ἡ μὲ ὅλας τὰς Ἀγκύρας
ἡ μὲ ὅλους τοὺς Ἀρχιναυάρχους» κτλ. κτλ. Καὶ
τοῦτο διότι ἐγίνοντο διάφοροι παρεξηγήσεις. Ἐ-
ξαπαρὰ ὁ προτείνων ἀνταλλαγὴν μὲ ὅλους τοὺς ἐν
Αἰγύπτῳ συνδρομητάς, ἐλάμβανεν ἐν τετραδίῳ
ἐξ Ἀλεξανδρείας, εἰς τὸ ὅποῖον ὅμως ὁ στέλλων
ἐλθόντων νὺ σημειώσῃ τὸν τόπον τῆς Διαμο-
νῆς τοῦ ἐπέστρεψε λοιπὸν λέγων : ἐγὼ δὲν
ἐξήγησα ἀνταλλαγὴν μὲ τὸν κύριον αὐτόν. Καὶ
ἄλλα πολλά. Ἐπίσης, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου,
πέντε προτάσεις τὸ πολὺ δημοσιεύω τοῦ καθε-
νὸς εἰς καθὲ φύλλον.

Τρίστει Ἀπόλλων, ναί, ἔχω δύο φίλους,
(καὶ ἐκ τῶν θερμωτέρων) μὲ τὸ αὐτὸ ὀνοματε-
πώνυμον Μεγαλὴ Γρηγοριάδης, ἓνα ἐν Σμύρ-
νῃ (τὸν ὁποῖον γνωρίζεις) καὶ ἓνα ἐν Μιτυλήνῃ.
Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ «ἐλγυλὸ φίλακι» τοῦ 35ου
φύλλον ἦτο διὰ τὸν ἐν Σμύρνῃ, ὁ ὁποῖος εἶχε
λησμονήσῃ νὰ σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν του,
καὶ τότε, ὡς γνωρίζεις, ἡ ἀπάντησις δίδεται
διὰ τοῦ ὀνόματος.

«Πῶς ἐπιτρέπει ἡ συνεδρία, μερικῶν—μοῦ
γράφει ἡ Τελευταία Χελιδὼν,—νὰ στέλλουν
ἐναδημοσιευμένας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, δὲν
μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω. Ἴσως λένε μὲ τὸ νοῦ
τοῦ : δὲν βαρύνεται, ποῖος θὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ ;
... Μὰ ἔλα διὰς πού οὐκ ἔστι κρυπτόν θ' οὐ
γανερὸν γενήσεται καὶ τὴν παθαίνουν χιῶ-
τικῇ, καὶ ἐκτίθενται !... Ἄν δὲν εἰμποροῦν νὰ
συνθέσουν μόνον των, καλὰ, δὲν ἐχάθηκε ὁ
κόσμος ! Ἀς ἀφίνουν αὐτὴν τὴν φροντίδα εἰς
ἐκανωτέρους, ἀφ' οὗ, ὡς εἶπες κάποτε, αἱ Πνευ-
ματικαὶ Ἀσκήσεις δὲν εἶνε ἔργον τοῦ τυχόντος.»

— Καλὰ δὲν τὰ λέγει ;
Θαλασσοζάλη, εἶδες διὰ παρετίναμεν τὴν
προθεσίαν, ἐπομένως ἡ ψήφός σου ἦλθεν ἐγ-
καίρως. Τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ 54ου Διαγωνι-
σμοῦ τῶν Ἀύσεων θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προ-
σγές. Θέλεις νὰ μάθῃς διατὶ ἤρρησαν κάπως ;
Ἰδοὺ. Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον ἔλαβον μέ-
ρος περὶ τοὺς 200. Ἄν ἕκαστος κατὰ μέσον ὁ-
ρον ἔστειλεν 150 λύσεις (ὁρθὰς καὶ μὴ, ἐννοῶ.)
ἰδοὺ ἁμέσως 30,000 λύσεις πρὸς ἐξέλεξιν. Δὲν
ἀπατεῖ λοιπὸν πολὺν καιρὸν αὐτὴ ἡ ἐργασία ;
Μετὰ τὸ τετράδιον τῆς Βίγλας, Ἀγρογο-
λογιώτατε, σοῦ ἔστειλα ἀκόμη δύο, τῆς Ὁμί-
λης εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τοῦ Ἀρχιναυάρχου
Θεμιστοκλέους. Ὅστε ὅταν τὰς ἀποδώσῃς,
τοὺς γράφεις τὸ περισσεύον, καὶ ἂς κάμουν
δὲ, τί θέλουν.

Σοῦ συνιστῶ, Μυλὸρδε, νὰ διαβάτῃς ἄλλην
μίαν φορὰν τὸν Κανονισμόν τῶν Μ. Μυστικῶν

(φυλλ. 1, σελ. 13) καὶ ἰδίως τὴν προτελευταίαν
αὐτοῦ παράγραφον.

Μπᾶ ! μπᾶ ! τί κακὸ αὐτὸ τὸ παιδί, Ἀ-
φράτο Γουρουνόπουλο, «τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ
νὰ βῇ λόγια μεταξὺ τῶν ἀγαπωμένων φίλων
διὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ μαλῶνουν» Σὲ βεβαίως,
διὸ ἂν το ἤξευρα, θὰ τὸ ἐπέπληττα πολὺ αὐ-
στηρὰ. Ἀκούε ! ἐκεῖ !

Τέσσαρες μῆνες ἔλειψεν εἰς τὸ Παρίσι ἡ ἀ-
γαπητὴ μου φίλη Νύμφη Καλυψὼ,—καὶ φαν-
τάζεσθε πλέον τί ὠραία πού ἐπερᾶσε,—ἀλλὰ
μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Λιβερπούλν, εἶδε τὰ
τῆς Ψηφιοφορίας καὶ ἔσπευσεν ἁμέσως νὰ μου
στείλῃ τὴν ψήφον τῆς μὲ τὴν θερμωτέραν ἐπι-
στολὴν πού εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ. Νὰ πῇ ὅλη-
θινὴ !

Νέε Ἑρακλῆ, κανεὶς δὲν ἐπῆρε τὸ ψευδώνυ-
μον τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ μου
γράψῃ καὶ νὰ διαγωνισθῇ μὲ αὐτό. Ὁ Κατά-
λογος τῶν κυρίων ὀνομάτων πού θὰ κάμῃς ἀπὸ
τὴ Λεϊκόν, βεβαίως θὰ σε διευκολύνῃ πολὺ εἰς
τὰς λύσεις τῶν Ἀσκήσεων. Ἐὰν τὰ τῶν ἐνερ-
γειῶν σου καὶ πραγματῶς δὲν εὐρίσκω λέξεις νὰ
σ' εὐχαριστήσῃ διὰ τὸν τόσον ἔχλον. Ἐπιθέτω
ὅτι ἡ παράστιξις τῆς προθεσμίας δὲν εὐνοήσῃ πολ-
λὴ τὰ σχέδιά σου. Ἡεὐρεῖς διὸ εἶμαι κατεν-
θουσιασμένη μαζὶ σου ;

Ὅριστε καὶ τὰ νέα : Ἀπὸ τὰ 12 χηρόπουλα
πού ἔβγαλεν ἡ κῶσσα τῆς Ναϊάδος, ἓνα πού
χαλὰ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς σωνέας, τὸ ὠνόμασε
Χαλασὸν Κόσμον, καὶ ἓνα ἄλλο, πού ὅλο φεύ-
γει καὶ τὸ γυρεύουν δίκαι ὄρες, τὸ ὠνόμασε
Ἀρχιζιζάνιον.—Διὰ τὸν Χαλασὸν Κόσμον
δὲν λέγω τίποτε· ἀλλὰ καλὰ νὰ πάθῃ τὸ Ἀρ-
χιζιζάνιον, διότι τὰ ἴδια ἔκαμε καὶ αὐτὸ μίαν
φορὰν. «Ὄνομα δώσῃς, ὄνομα λάβῃς !»

Βεβαίως, καὶ τὰ νέα : Ἀπὸ τὰ 12 χηρόπουλα
πού ἔβγαλεν ἡ κῶσσα τῆς Ναϊάδος, ἓνα πού
χαλὰ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς σωνέας, τὸ ὠνόμασε
Χαλασὸν Κόσμον, καὶ ἓνα ἄλλο, πού ὅλο φεύ-
γει καὶ τὸ γυρεύουν δίκαι ὄρες, τὸ ὠνόμασε
Ἀρχιζιζάνιον.—Διὰ τὸν Χαλασὸν Κόσμον
δὲν λέγω τίποτε· ἀλλὰ καλὰ νὰ πάθῃ τὸ Ἀρ-
χιζιζάνιον, διότι τὰ ἴδια ἔκαμε καὶ αὐτὸ μίαν
φορὰν. «Ὄνομα δώσῃς, ὄνομα λάβῃς !»

Βεβαίως, καὶ τὰ νέα : Ἀπὸ τὰ 12 χηρόπουλα
πού ἔβγαλεν ἡ κῶσσα τῆς Ναϊάδος, ἓνα πού
χαλὰ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς σωνέας, τὸ ὠνόμασε
Χαλασὸν Κόσμον, καὶ ἓνα ἄλλο, πού ὅλο φεύ-
γει καὶ τὸ γυρεύουν δίκαι ὄρες, τὸ ὠνόμασε
Ἀρχιζιζάνιον.—Διὰ τὸν Χαλασὸν Κόσμον
δὲν λέγω τίποτε· ἀλλὰ καλὰ νὰ πάθῃ τὸ Ἀρ-
χιζιζάνιον, διότι τὰ ἴδια ἔκαμε καὶ αὐτὸ μίαν
φορὰν. «Ὄνομα δώσῃς, ὄνομα λάβῃς !»

Βεβαίως, καὶ τὰ νέα : Ἀπὸ τὰ 12 χηρόπουλα
πού ἔβγαλεν ἡ κῶσσα τῆς Ναϊάδος, ἓνα πού
χαλὰ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς σωνέας, τὸ ὠνόμασε
Χαλασὸν Κόσμον, καὶ ἓνα ἄλλο, πού ὅλο φεύ-
γει καὶ τὸ γυρεύουν δίκαι ὄρες, τὸ ὠνόμασε
Ἀρχιζιζάνιον.—Διὰ τὸν Χαλασὸν Κόσμον
δὲν λέγω τίποτε· ἀλλὰ καλὰ νὰ πάθῃ τὸ Ἀρ-
χιζιζάνιον, διότι τὰ ἴδια ἔκαμε καὶ αὐτὸ μίαν
φορὰν. «Ὄνομα δώσῃς, ὄνομα λάβῃς !»

Ἐγκρίνουθα τὸ ψευδώνυμά των,
δέχομαι μετὰ χάρις εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου
καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου
φίλους : Ἀνακτοσοῦραν (Μ. Β.), Ροδοφο-
τιωμένην Δίσαν (Κ. Χ.), Ἠλεκτρικὸν Ὁδὸν
(Δ. Ν. Ν. διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μέρος εἰς τὸν
Διαγωνισμόν τῶν Ἀύσεων, πρέπει νὰ συμμορ-
φωθῇ μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ) κεφ.
Γ'. Πόσας Ἀύσεις θὰ στείλῃ εἶνε ἰδιόκτος τοῦ
λογαριθμοῦς ! Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσας
(Ο. Α.), Περεφόννην (Μ. Ε.), Ἀρχιδιαδο-
λάxon (Δ. Ν.), Βίκατρα Ἐμμανουήλ (Ι.
Κ.), Μικρὰν Πιανίσταν (Ε. Ε. ναί, πᾶς
ἐξαπαθὼν λαμβάνει Γραμματίον) καὶ Ἀ.
σπρον Τριαντάφυλλον (Κ. Β.)

Ἀδοπαθμοί, πληροφοροῖαι : Ἡ
Πάλλουσα Καρδία εὐχαριστεῖ τὴν Ἰωάνναν
Γρένν διὰ τὰ συγκαταθήρια, καὶ παραπονεῖται
ὅτι δὲν ἐπῆγε ποτὲ εἰς τὸν κήπον τῆς, ὅπου τὴν
ἐπερίμενε καθ' ἡμέραν.—Ἡ Χειμωνιάτικη Λα-
κάδα μετὰ παρακαλεῖ νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Ἀρατὸν
ὅτι κ' ἐκεῖνη σκοπεῖται νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν ἑλ-
ραν ἐν Μακάρων, διότι ἔχει τὴν πεποθή-
σιν διὰ μολὶς φθάσῃ, θὰ τὴν κάμουν ὑποφύγαν·
ὥστε, ἂν θέλῃ νὰ ὑπάγουν συντροφίαι, ἂς τὴν
εἰδοποιήτῃ. Μάλιστα μετὰ παρακαλεῖ νὰ τῆς
στείλῃ καὶ τὸν Ἀνακλιν, διότι ἀμὲν τὴν ταμπε-
λιάν πού ἔχει ἐφέτος, μόνον διὰ

λασαν, Ἐποβρύχιον Ἀμυναν, Σαρθήν Νησιωποπούλαν καὶ Βριτόμαρτιν. — ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὸν Μικρὸν Πανίσταρ, Κελαδίσταρ. Ἑρετικὴν Γόνδοσαν. Ἰουλίαν Ῥουσσὴν καὶ Ἀργεῖον τὴν Ἑρμῆν. — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὴν Ῥοδίτισσαν Φύσιν, Δυμικὸν Ποιητὴν, Ναυτοπούλαν καὶ Χρυσόφωρον — ὁ Κ. Παλαιολόγος μετὰ τὴν Βασιλισσὰν Ζηνηβίαν. Μὴν-το-πὴρ σὲ κανένα καὶ Μὴ με σκοτίζεις — ἡ Τελευταία Χελιδὼν μετὰ τὴν Αἰχμάλωτον Χελιδόνα καὶ Φίλεργον Χελιδόνα. — ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης μετὰ τὴν Ῥωμαιοπούλαν, Σέλευκον τὸν Κεραυνόν, Ἀγκάθι, Φασαρίαν καὶ Δὸν Κολοκύνθιν Πάτεραν. — ἡ Μαρία Γ. Καζάκου μετὰ τὴν Ἀειθαλὲς Ῥόδον — ὁ Ἑλληνικὸν Αἰσθημα μετὰ τὸν Πίρ-Πάφ. — ὁ Ἑμπεδοκλῆς μετὰ τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Μαθήριαν Καλλιτέχνηδα, Νεαράν Καλλιτέχνηδα, Ἀγραίαν Ἀρτέμιδα καὶ Παρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος. — ὁ Ἀργυρότοπος Ἀπόλλων μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν Ἰσπότην τῆς Ἑλευκτῆς Μορφῆς, Δὸν Κολοκύνθιν Πάτεραν καὶ Σαρθήν Καριζιώτισσαν. — ἡ Ροδοφωτισμένη Δύσις μετὰ τὸν Ὁρφέα, Ἀφρομέρον Κῶμα, Μαρὶαν Χριστοπούλαν καὶ Γαληνιὰν Θάλασσαν. — ἡ Ἀνακατοσσόρα μετὰ τὸν Φιλέργμον Ἰον, Κωνσταντῖνον Γ. Παπαδοπούλον. Μίαν Τρελοῦσαν καὶ Κῆμα τῆς Πριγκήπου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Χρυσόφωρον Ἰωάννην Ν. Μαρκέτη (τῆς ὁποίας ἐλήφθη ἡ φωτογραφία καὶ θὰ δημοσιευθῇ λίαν προσεχῶς πρὸς μεγάλην χαρὰν ὧν μας τῶν φίλων.) Σκαφιδάκι (μὴν ἀνησυχῆς· πιστεύω ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ αὐτὸ ποὺ λέγεις.) Μακρολέλεχαρ (ἔστειλα), Βασιλέα τῶν Ἀνθρώπων (ὁ ὁποῖος φρονεῖ, ὅτι ἂν ὁ Ἀνάνιος ἀνεκάλυπτε τὴν ἔδω καὶ κατάρθωνε νὰ υπάγῃ εἰς τὴν Χώραν τῶν Μακρόρων, θὰ ἐξελέγετο ὁμορφύνων... Βασίλει;!) Τρικνυμῶδη Δευκάταρ (καὶ ἐγὼ δὲν σε λησμονῶ ὡραιότητῃ ἢ περιγραφῇ σου.) Πάλλουσαν Καρδίαν (ὅχι· τὸ ψευδώνυμον ποὺ ζητεῖς δὲν εἴπωρ νὰ σοὺ τοῦ δώσω, διότι δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ τοῦ ἔφησε μία φίλη μου στέλλει ἐν ἄλλο καὶ συμμορφώσω πρὸς τὸν Κανονισμόν.) Ἀγκάθι (ἀδύνατον νὰ διηγηθῶ τὸ ἀστεῖον σου, χωρὶς νὰ φανερώσω τὸ ὄνομα τῆς Ναυτοπούλας· ἀλλὰ γίνεται.) Ἑλένην Ι. Τζαύρα (ἔστειλα.) Θαλήν τὸν Μιλήσιον (αἱ «Διετὲς Διακοπαὶ» ὑπάρχουν εἰς δύο τόμους· οἱ ὁποῖοι τιμῶνται ἀδελτοί φρ. 2. χρυσόδετοι φρ. 5.) Ἀνδριάναν Βλαυσοπούλον (ἔστειλα 4 τετράδια· ἡ ἀδελφή σου δύναται νὰ ταχυτάτῃ Μ. Μυστικά, καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ εἰς ὅλα· δὲν εἶδες τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδεδειγμένου;) Χειμωνιάτικην Διακάδαρ (πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐπέπληξες πολὺ τὸν διανομέα, ἀφ' οὗ διὰ τῆς ἀπροσεξίας του ἔγινεν αἰτία τὸσον ἐκείνου ἐπεισοδίου μετὰ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν.) Κενέρον Ἀἷ (αἱ καταγγελίαι σου δὲν μοι ἐπάρησαν βάσιμοι, διότι εἰς τινὰ εἶδη Πνευματικῶν Ἀσκήσεων χωρεῖ πολὺ ἢ σύμπτωσις.) Γεώργιον Καρδαμάκην (ἐκαστον φυλλάδιον τῆς Α' περιόδου τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς Β' λεπτὰ 15.) Μέλανα Ἰσπότην (διόλου δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐρωτήσεις σου· γράψε μου λοιπὸν ἐκτενέστατα.) Δευκὸν Ἑόρακα (ἐξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ πῶ; πῶς νὰ εἶνε καὶ σύμπτωσις.) Κολοκύνθιστον (περιμένω τὴν Ἀσκήσιν.) Σέλευκον τὸν Κεραυνόν (μπᾶ! καὶ ἡ μικροτέρα ἀδελφή σου δύναται νὰ λάβῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ μου γράφῃ, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ξεγράψῃ τὴν μεγαλιτέραν.) Φάλσταφ (τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀνακινεῖς εἶνε ἔξον τοῦ κύκλου μας· φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχουν καὶ τοιοῦτοι τερατώδεις ἄνθρωποι, μάλιστα εἰς τὰς μεγάλας κοινωνίας.) Γ. Α. Κάστανον (ἔ-

στειλα ὅτι ἐξήτησες· σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσον θερμούς ἐπαίνους.) Ἐρυθρὰν Θάλασσαν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς συστάσεις σου.) Κ. Παλαιολόγον, Σαρθήν Νησιωποπούλαν (νὰ, τὸ ψευδώνυμόν σου σήμερον π. γ. ἐφάνη τέσσερες φορές· καλὰ δὲν εἶνε; Γράψε σὺ κ' ἐννοία σου!) Ἀγρυπνον Φάρον, Ἐρυθρὸν Σταυρόν (ἔστειλα.) Υἱὸν τῆς Νυκτὸς (μετὰ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν.) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχὴν νὰ ἐξακολουθήσῃς, καὶ νὰ ἰδῇς πόσον θὰ ἐπιτυχάνῃς.) Ἀντίοχον τὸν Σωτήρα (διὰ κάθε τετράδιον χρειάζεται 20 λεπτόν γραμματόσημον, ἀδιάφορον τὴν γραμματόσημον θὰ βάλω ἐγὼ, διὰ νὰ το στείλω.) Ἰριδα, Βίγλαν (ἐννοία σου, τοιαύτη πρότασις δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ δεκτή.) Λάμπρον Παπαγεωργίον, Δευκόπτερον Ἀγγέλον (γράφει μου λοιπὸν πολλὰ, μὰ πάρα πολλὰ, νὰ ἰδοῦμεν θὰ βαρεθῶ;) Νοσταλγὸν Ἑλληνα, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (ἔστειλα· φυσικὰ, ἀφ' οὗ σοὺ ὠμοῖαες τόσον ἢ εἰκὼν, ἔπρεπε νὰ σε γνωρίσουν.) Γενναῖον Ἀέθιον, Σπασμένον Φεγγίτην (ὅχι, δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη διὰ τόσους σχετλιασμούς· ἔφησε πρῶτα νὰ ἰδῇς.) Θέλωσαν (ἐλήφθησαν ἐν τάξει.) Ἀγνωστον Ἡρώα (παίει τὸ ταχυδρομεῖον, διότι ὅλα τὰ φύλλα τῶν Ἐπαρχιῶν παραδίδονται συγχρόνως.) Κατραπακιάρ (θὰ ἐλθῶ καὶ θὰ δημοσιεύσω· ἦσαν πολὺ ὠραῖα.) Μικρὸν Πανίσταρ, Ἡρώα τῆς Σύρου (πολὺ εὐχαριστῶς θὰ σε ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας.) Τέτιγα τῆς Ἀχαΐας (ναί, πολὺ μου ἤρεσαν τὰ ἄνθη σου.) Ἀνθισμένον Μενεξέρ, Σαμακὴν Σημαίαν (ἰδοὺ ὅτι ἔγινε!) Ἀμυδρὸν Λάμψιν (τὸ ἔστειλα, μόλις ἔλαβα τὸ γράμμα σου.) Δημ. Βέτσαρη κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖ μὲς εἰς φελλόλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

342. Λεξιγρίφος.

Ἐάν, λύτα, συνδέσης Θεόν, πόλιν καὶ γράμμα Ἐορτὴ θὰ προβάλλῃ. νῆα κ' ἀρχαία συνάμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιλτιάδου

343. Συλλαβόγριφος.

Φθόγγον ἡπλοῦν τῆς μουσικῆς λαμβάνω

Καὶ μόριον ἀρνητικὸν ἐπίσω.

Καὶ μετὰ αὐτὰ, ὧ φίλε μου, τί κάνω;

Ἰώως ἂν σοὺ το εἶπω θάπορῃσής,

Γιατὶ κ' ἐγὼ θαυμάζω κ' ἀπορῶ

Πῶς ἔκαμα ... μὴ τρύπα ἐπὶ νερό!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μισαίου

344. Στοιχειόγριφος.

Βγόμε νῖ καὶ βάλε πῖ

Μολονότι με λυπεῖ

Ποῦ τὸ ζῦλον θάρσῃ,

Ἀλλὰ καὶ θὰ σε κινήσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηνελόπης Ἐρημίου

345. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἐφήση,

Μίαν πρόθεσιν θὰ ἰδῇς.

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς

Εἶμαι βλάστημα τῆς γῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος

346. Αἶνιγμα.

Πτερὰ δὲν ἔχω, κ' ὅμως πετῶ

Ἄλλ' οὔτε πλάς, πλὴν περπατῶ.

Ἄτρεν δὲν θέλω νὰ κινήθω,

Κι' ὅμως τὸν ἔχω. Καὶ θὰ χαθῶ

Ἄν τύχῃ μόλις νὰ ψυχρανθῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ Δ. Π. Δριβ.

347. Μωδαϊκόν.

Ἡ Αἰγιναιὰ Ἀθηνᾶ καὶ τ' Ἀνθος τῶν Ὁρέων, Ἡ Κρυσελλώδης μας Πηγὴ κ' Ὁ Ζοφερός Μεσαίων Ἄν' ὁπὸ δύο γράμματα σοὺ δώσουν τὸ καθεῖνα, Θὰ σχηματίσῃς... ἂν το βρῇς... αὐτόν, ἐσε καὶ [μένα!]

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰγιναιᾶς Ἀθηνᾶς

348. Πυθαγίς.

Οἱ σαυροὶ ἰσοτελοῦν τετράποδον.

+ + + = Πρόθεσις.

*** = Ἀρχαία πόλις.

+ = Ἡμίθεος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιστοῦ Στρατιώτου

349. Ἑρώτησις.

Κόσμος πολὺς εἶνε συνηγμένος εἰς μίαν πλειάν καὶ ἀκροῦται μετὰ θερηκευτικῆς σιγῆς ῥήτορα, προσφωνοῦντα ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ καὶ σοφόν. «Εἰς σέ, τῷ λέγει, ὀρεῖλομεν τὴν ὑπαρξίν καὶ τὰ πάντα κτλ.» Ἀφ' οὗ ἀρχίζει ραγδαίοντα βροχή. «Οἱοί τρέχουν εἰς τὰς οἰκίας των διὰ νὰ προφυλαχθῶν, ἀλλὰ κανεὶς, οὔτε αὐτὸς ὁ ῥήτωρ, δὲν προσκαλεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν ἄνδρα, εἰς ὃν ἐρείδουν τὰ πάντα, — καὶ τὸν ἀφίουν μόνον νὰ βρῆται!

Διατὶ τοῦτο; Νὰ ἦσαν ἄρ' γε τόσον ἀγνώμονες;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

350—353. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζονται ἄλλας τέσσας λέξεις:

φωλεᾶ, πνύξ, ἄκρα, πυρά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

354—356. Δογοπαίγνια.

1.—Τί κοινὸν μεταξὺ ἐνὸς παιδιοῦ κουλοῦ καὶ τῆς τροφῆς ἐνὸς ἔππου;

2.—Ὅταν στρέφεται ἡ γῆ, με ποῖον σῶμα ἐνοῦται;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰγιναιᾶς Ἀθηνᾶς

3.—Τί πράγμα οὐράνιον ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

357. Ἑλλαποδύμφωνον.

αε-ο-αο-αι· -ο-υ-ιο-ο.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λεουκοῦ Εὐφραντος

358. Ἀλγεβρικός Γρίφος.

$\psi(\psi+1) + \chi(\chi+1) = (\psi+\chi)^2$.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰγιναιᾶς Ἀθηνᾶς

359. Γρίφος.

Τάμε

Ω, ληστής, ἢ Τ, λείας.

ὅλα, ναοί, ναί, Σῆς, ἀντί, κ'

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 11 Ιουλίου ἔ. ε

373. Οὐρανὸς (οὐρὰ ὄνος). — 374. Ἐκλα (ἐκ, λα). — 375. Σκύρος, Σύρος, — 376. Ἀγκυρ. — 377. ος

νῖς μὴ [ὁσμὴ, μισῶ, σοφία, ρα, σο, φιάλη, Λητώ, τώρα, τω, φια, ρανίς, νῆσοι].

378. ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ 379. Εἶχε 33 χάν-
Α Μ Ν Τ δρας. — 380. 384. Γι-
Λ Η Ω Η νομένη τῆς ἀνταλλα-
Α Δ Ν Σ γῆς διὰ τῆς συλλαβῆς
Ι Φ Ι Α ΟΙ, σχηματίζονται αἱ
Σ Ο Ο Γ λέξεις: λοιμός, κοί-
Τ Ο τος, κείνος, τοῖος.
Ι Ρ φοῖτος. — 385. ΚΟ-
Ν Δ ΔΡΟΣ (1, Κόνων,
Η Σ 2, Σολων 3, Ρόδος.
4, ΤαυΡος, 5, Ταρ-
σοΣ. 6, ΚισσοΣ). — 386. Ὅταν, ἐνῶ αὐτὴ
καίεται, ἐκείνο φανάρι. — 387. Φύσιν πονη-
ραν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον. — 388. Κατὰ τὸν
Μαστρογιάννην καὶ τὰ κοπέλια του. — 389. Ἡ
καλὴ ὑπηρετρία ὑπηρετεῖ προθύμως.